
PROŻNOMOWCA (3) *sb m*

prożnomowca (2), **proznomowca** (1); prožno- *GlabGad* (2); prozno- *KrowObr*.

Teksty nie oznaczają ó; drugie o oraz a prawdopodobnie jasne, trzecie o prawdopodobnie pochylone (tak w infiksie -o- oraz mowca).

sg N prożnomówca (1). ♦ A prożnomówcę (1). ♦ pl [N proznomówce.] ♦ D proznomówcâm (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Nadmiernie gadatliwy, mówiący bez sensu; zmyślający; vaniloquus Vulg (3) : Twarz która się zawsze zda iakoby pijana, wskazuje mocnego, prožno mowcę, pŃotliwego/ który się też rad napija, wŃzakoŃ nikomu nie zaszkodzi tylko gębą to iest mową. GlabGad N2; Ktho inátzey vtzy/ nie Ewánieliey vtzy/ ále wymyŃŃów ŃŃatańŃkich z głowy Ńwoiey. Przetho też Ńwięty Páweł mowi. [...] potrzeba powieda/ proznomowcam záwrzeć vŃtá. KrowObr C4v.

[W połączeniu szeregowym: Bo wiele ich iesth niepoŃŃuŃnych/ proznomowce/ y zwodzićiele Leop Tit 1/10 (Linde).]

Szereg: »szczebietliwy i prożnomowca« (1): VSta wielke á Ńzyrokie w odtwieraniu, nza(mionuią) człowieka Ńkápē^{go}/ [...] j też plugawcza, który też bywa Ńzczebietliwy y prożnomowcza. GlabGad Ov.

ZCh